

[Christmas Møller.]

digt, at hver Stat udøver et Skøn over, hvorvidt og i hvilket Omfang den kan deltage i saadanne Sanktioner under Hensyn til de praktiske Muligheder, til de politiske Følger og til den Deltagelse, der kan ventes fra andre Stater.“

Et fuldkommen suverænt Skøn med Hensyn til, hvad man vil, i Modsætning til tidligere. Men har det da ikke en afgjort Interesse at faa Klarhed over dette i Befolkningen? Det er jo da fuldkommen meningsløst og urimeligt af det ærede Medlem at hævde det modsatte Synspunkt.

Dernæst vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen, at jeg synes det var ganske ejendommeligt, at det ærede Medlem efter den Indstilling, han skulde have over for, hvad der var Ret, kunde omtale Spørgsmaalet om Abessinien og dets Skæbne paa den Maade, det ærede Medlem gjorde. Men det maa han jo om; jeg vil kun sige til det ærede Medlem, at for mig er der ikke den fjerneste Tvivl om, at i Spørgsmaalet om et Folks Fremtid, om selve Folkets Fremtid som Folk, dets Mulighed for at leve sit nationale Liv videre — jeg taler ikke om, hvor Grænsen drages i det ene og det andet Aarti —, er det fuldkommen afgørende, om Folket har gjort noget for at bevare sin Neutralitet, sin Selvstændighed, sin Uafhængighed.

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Hassing-Jørgensen: Ja, deri er jeg enig med det ærede Medlem, at det er aldeles afgørende for en Nation, at den har gjort noget for at bevare sin Selvstændighed, for at bevare sin Neutralitet. Men hvad der skal gøres, det er det, Striden staar om. Jeg hævder, at det, der skal gøres, er ved alle Midler, paa enhver Maade, paa ethvert Omraade at understrege Folkets Vilje til ikke at deltage i Krig.

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har Ordet for en kort Bemærkning.

Christmas Møller: Det er ikke noget Stridsspørgsmaal mellem nogen her i Landet af Forstand, at man skal gøre, hvad man kan, for ikke at deltage i Krig, men nu sagde det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen, at han var enig i, at et Folk til Bevarelse af sin indre moralske Kraft maa gøre noget for at bevare sin Uaf-

hængighed, Frihed og Selvstændighed. Der er blot den Forskel, at det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen ikke ved, hvad det er, der skal gøres; det ærede Medlem har ikke noget at henvise til, medens vi for vort Vedkommende, som den Verden, vi nu engang lever i, er, har vort at henvise til.

Richard Jørgensen: Da Lillebæltsbroen blev taget i Brug, ophørte Statsbanerne selvsagt med Færgefarten Fredericia—Strib, men samtidig blev ogsaa Jernbaneforbindelsen Strib—Middelfart amputeret bort. Nogen Trøst fik Strib dog, idet det private Færgeselskab Fredericia—Strib fortsatte Sejladen over Bæltet, men efterhaanden som Tiden er gaaet, har det for Selskabet vist sig at være en meget daarlig Forretning, thi selv om der har været en ret stor Passagertrafik, er Biltrafikken omtrent udeblevet, og det siger sig selv, at Nærtrafikken alene ikke kan bære denne Rute, naar de rejsende skal føres over for en nogenlunde rimelig Pris, og naar der skal være Sejladens Dagen igennem. Hertil kommer, at en Del Smaaskibe stadig konkurrerer med Færgefarten. Færgefarten er imidlertid nødvendig for Stribboerne, da Smaaskibene er ude af Stand til at sejle, naar Efteraarstorme, Vintervejre og stærk Strøm sætter ind.

Da Statsbanernes Færgefart ophørte, betød det for Strib, at ikke saa faa Jernbanefolk maatte flytte andre Steder hen, og mange andre Mennesker, som boede i Strib, fordi det dengang var et centralt beliggende Sted i Landet, maatte ogsaa fraflytte Byen. Dette bevirkede, at mange Huse kom til at staa ledige, og at alle Ejendomme gik betydeligt ned under det, det havde kostet at opføre dem. Dette satte igen sit Præg paa Erhvervsforholdene i den lille By, saaledes at Købmænd, Haandværkere og Arbejdere, der ikke kunde flytte bort, har maattet føre en fortvivlet Kamp for Tilværelsen. Saafremt den private Færgefart nu ophører, skæres den sidste Rest af Stribs konstante Forbindelse med Omverdenen bort, og dette betyder atter en alvorlig Katastrofe for den for saa blomstrende By ved Lille Bælt.

Jeg vil derfor indtrængende henstille til den højtærede Minister for offentlige Arbejder, at han ser med Velvilje paa et Andragende fra det private Færgeselskab om Koncession for Passagertrafik over Bæltet fra Fredericia til Strib, naar Tider og Takster godkendes af Fredericia Byraad eller Ministeriet. Andragendet om Koncessionen